

KAREN KINGSBURY

TOT DE MAAN EN TERUG

ROMAN

TOT DE MAAN EN TERUG

Karen Kingsbury

Tot de maan en terug

Roman

Vertaald door Daniëlle van Westen

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Daniëlle van Westen
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 2850 8
ISBN 978 90 297 2851 5 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *To the Moon and Back* bij Howard Books, een onderdeel van Simon & Schuster Inc., New York, USA.

© Karen Kingsbury, 2018.

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht.
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

1

De wortels van de boom hadden het hart van Amy Hogan vastgegrepen en lieten het niet los. Ze zag de boom in gedachten voor zich en voelde de ruwe bast onder haar vingertoppen. Met de wijdverspreide takken deed de boom haar denken aan de hand van God. Amy had de boom nog nooit gezien, maar dat zou snel gebeuren. De Survivor Tree. Zo werd de honderd jaar oude Amerikaanse iep in het centrum van Oklahoma City genoemd. Hij stond op de plek van het vroegere parkeerterrein bij het Alfred P. Murrah Federal Building en de takken wierpen een schaduw over een gedeelte van de herdenkingsplek. De plek waar een slechte man een truck met chemicaliën had geparkeerd, waarna hij het gebouw had opgeblazen.

Toen het gebouw in 1995 werd gebombardeerd, was Amy nog niet geboren. Ze was nu twaalf en had geen idee hoe vreselijk het was geweest toen de truck op 19 april het gebouw vernielde. Ze wist niet hoe de nasleep was geweest – al dat vervormde metaal, het puin en de verminkte lichamen van mannen, vrouwen en kinderen op die vreselijke dag dat er honderdachtenzestig mensen omgekomen waren.

Maar ze kon zich het geschreeuw en de angst voorstellen; ze kon de glassplinters in haar huid en het bloed op haar lichaam bijna voelen. Ze zag de gezichten van de overlevenden voor zich, want Amy was – zij het op een andere manier – ook een overlevende en daarom betekende de boom zo veel voor haar. Ze kon bijna niet wachten tot

de voorjaarsvakantie zou beginnen. Haar familie zou dan een roadtrip gaan maken en meer dan twaalf verschillende plekken aandoen. Een van die plekken was het Oklahoma City National Memorial.

Het was allemaal begonnen met een foto die Amy had gevonden.

Ze woonde bij haar tante Ashley en oom Landon en hun kinderen, haar neefjes Cole en Devin, en haar nichtje Janessa. Dit gezin had haar opgenomen. Soms voelde tante Ashley als een moeder voor Amy, want zo veel hield haar tante van haar.

Dat liet haar tante onder andere merken door de manier waarop ze Amy's kamer had ingericht. In de hoek van de kamer stond een stoel, naar het raam gericht, zodat Amy daar kon zitten en wanneer ze maar wilde met God over haar familie in de hemel kon praten. Naast de stoel stond er een boekenkast tegen de muur vol spulletjes die Amy herinnerden aan haar kindertijd. Een teddybeer die ze van haar vader had gekregen, een jaar voor het auto-ongeluk. Briefjes die speciaal voor haar waren geschreven. Haar moeder had het altijd belangrijk gevonden om haar gevoelens op papier te zetten, had tante Ashley gezegd.

Amy was aan het inpakken voor de vakantie, maar stopte even. Ze ging op het bankje bij het voeteneinde van haar bed zitten en keek naar de boekenkast. Op de planken stonden allerlei foto's. Foto's van Amy met haar moeder, Amy met haar vader. Een foto van haar en haar ouders samen, gezellig op de bank, op een gewone dag. Toen ze dachten dat er nog lang geen einde zou komen aan hun tijd samen.

En daar stond ook Amy's lievelingsfoto. De foto van hun hele gezin. Haar ouders met haar drie zussen en zij. Ze hadden foto's laten maken voor hun kerstkaart en de fotograaf had al ontelbaar veel foto's geschoten. Amy keek naar de

afbeelding, terwijl herinneringen haar nog altijd gebroken hart vulden.

Ze kon haar moeder nog steeds hun verhaal horen vertellen. Dat haar vader en moeder om een kind hadden gebeden en dat een maatschappelijk werkster hun toen had verteld over Amy. Ze was destijds nog maar een baby geweest. Haar biologische moeder, een drugsverslaafde, had niet goed voor haar dochter kunnen zorgen en had Amy daarom willen afstaan. Op het laatste moment besloot de vrouw Amy toch te houden. Toen bracht God Heidi Jo, het kleinste zusje met de olijfkleurige huid. Maar toen haar ouders Heidi Jo hadden geadopteerd, belde de maatschappelijk werkster weer. Amy's moeder was weer drugs gaan gebruiken en gearresteerd. Dat betekende dat niet alleen Amy, maar ook haar twee oudere zusjes geadopteerd konden worden.

Haar ouders wilden het graag en bijna van de ene op de andere dag hadden ze een gezin met vier kleine meisjes, Clarissa, Chloe, Amy en Heidi Jo. De eerste drie zongebruind en met lichtblond haar. Ze konden ontzettend goed met elkaar opschieten.

En toen gebeurde het ongeluk.

Amy kwam overeind en liep naar de boekenkast. Er lag een laagje stof op het zwarte lijstje. Amy had een hekel aan stof. Ze pakte de foto op en veegde het stof eraf. Daarna keek ze nog een keer naar de mensen die ze zo miste. Haar vader en moeder stonden elk aan een kant van Amy en haar zusjes. De meisjes hadden hun armen om elkaar heen geslagen en lachten. Ze hadden zo moeten lachen dat dit de leukste foto van allemaal was geworden.

Even sloot Amy haar ogen. Ze wist nog steeds hoe de stemmen van de anderen klonken. Daar kon ze nog steeds om glimlachen, ook op dagen waarop ze niet wist of ze het verdriet en het vreselijke gevoel van gemis zou overleven.

Ze knipperde met haar ogen en richtte haar blik op Clarissa. Zij, haar oudste zus, had die dag iets grappigs gezegd. Iets over dat haar kaken pijn deden van het lachen en dat ze blij was dat ze geen model was. De details waren niet meer zo scherp als eerder. Wat Clarissa ook had gezegd, het was een van haar lievelingsdagen geweest.

Amy raakte het glas voor het gezicht van haar zus aan. Het was goed dat ze deze herinneringen had. Daar had tante Ashley het vaak over. Dat herinneringen Gods manier waren om je te laten weten dat iets werkelijk was gebeurd. En dat dat heel belangrijk was.

Amy zette de foto terug op zijn plek in de boekenkast. Daarna knielde ze. Op de onderste plank lagen acht foto-albums. Alle albums die haar ouders ooit hadden gemaakt. Toen alle spullen in Amy's oude huis in Texas werden uitgezocht, nadat de meubels en het huis waren verkocht, had tante Ashley voor Amy een paar dozen met spullen verzameld.

Ze zou haar tante altijd dankbaar blijven voor het feit dat ze die spullen voor haar had bewaard. Elk ding en elke foto deed ertoe. Het was alles wat ze overhad van haar oude leven, voor het auto-ongeluk waardoor alle andere gezinsleden waren gestorven. Heel het gezin, behalve zij. Ja, ze wist wat het was om een overlevende te zijn.

Amy trok het vierde boek van de onderste plank en nam het mee naar haar stoel bij het raam. Ze bladerde naar de laatste bladzijde en bekeek de foto die haar interesse voor de bomaanslag in Oklahoma City had gewekt.

Er woonden neven en nichten van Amy's vader in Oklahoma en een van hen had een familiereünie georganiseerd. Het album vertelde het verhaal. Er waren foto's van Amy's ouders met mensen die Amy niet kende of van wie ze zich niet herinnerde dat ze hen ooit had ontmoet. De meesten van hen hadden na het ongeluk iets laten horen. Een paar

schreven sinds die tijd brieven. De ouders van haar vader leefden niet meer, maar haar vaders oudtante had een studiefonds voor Amy opgericht, met de bedoeling dat de familie haar kon helpen met haar toekomst, zodat ze altijd zou weten hoeveel ze om haar gaven. En elke zomer kwamen ze een paar dagen op bezoek.

Amy liet haar blik over de foto's gaan. Er waren foto's van zonsondergangen en de omgeving, haar moeder en vader gelukkig en verliefd. Maar de foto die Amy het meest aansprak, was een foto van haar moeder. Iemand had haar verteld dat haar ouders tijdens de vakantie naar de Oklahoma City National Memorial-herdenkingsplaats waren gegaan. Op de foto stond haar moeder bij de voet van de Survivor Tree, met haar handen tegen de stam. Ze keek op naar de mooie takken.

Amy las de woorden die haar moeder naast de foto had geschreven. *Ik bij de Survivor Tree. Met God gaat het leven door. Wat een mooi beeld.*

Amy streek met haar vinger over de foto en daarna over de woorden van haar moeder. Haar moeder was liefdevol en gevoelig geweest. Dat had tante Ashley gezegd. Ze had een groot hart gehad. Geen wonder dat zij en Amy's vader de herdenkingsplek hadden bezocht toen ze in Oklahoma City waren.

Tot afgelopen najaar had Amy nog nooit gehoord over nationale monumenten, maar toen hadden ze het erover gehad bij geschiedenis. Het idee had haar geraakt. Een plek om grote verliezen te gedenken. Een eerbetoon.

Een paar weken na die les bekeek Amy haar fotoalbums en zag de foto van haar moeder bij de Survivor Tree. Ze zocht op internet naar wat er die dag was gebeurd. Toen las ze het verhaal van de bomaanslag in Oklahoma City. En de boom.

Amy keek uit het raam naar de regenwolken die

voorbijdreven. De boom had al op die plek gestaan voordat iemand op het idee was gekomen om er een overheidsgebouw neer te zetten. Toen er een parkeerterrein moest worden aangelegd, besloot iemand dat de boom mocht blijven staan, omdat hij zo mooi was. Er werd om de boom heen gewerkt en daardoor bleef de boom jarenlang staan. Tientallen jaren zelfs. Tot de bom afging. De bom was zo groot dat de ontploffing schokgolven veroorzaakte. Auto's in de buurt explodeerden en de boom vatte vlam. Stukken glas en metaal raakten de stam van de oude iep. De meeste takken van de boom braken af door rondvliegend puin. Toen het stof neerdaalde, was er alleen een zwartgeblakerde, rokende, kale stam over.

In de weken daarop waren de mensen die de rommel opruimden van plan geweest om de oude boom om te hakken. Ze gingen ervan uit dat de oude iep dood was. Dat kon niet anders. In de bast van de iep zat glas en metaal en de positie van die stukken glas en metaal verschaftte de onderzoekers informatie over de locatie van de bom. En omdat de stam bewijsmateriaal leverde, bleef hij staan.

Toen gebeurde er iets moois. Een jaar na de bomaanslag kwamen overlevenden en familieleden van de slachtoffers, brandweerlieden en politieagenten op het oude parkeerterrein bij elkaar om de gebeurtenis te herdenken. Toen zag een politieagent iets bijzonders. Er zat jong groen aan de bast. De boom leefde! Experts op het gebied van boomverzorging werden erbij gehaald om de boom te verzorgen en beter te maken. De stukken glas en metaal werden verwijderd en de boom kreeg goede voeding. Een jaar later groeiden er weer nieuwe takken aan de boom. Nu was het een van de grootste en mooiste bomen in Oklahoma City.

Elk voorjaar werden de zaden van de boom opgeveegd door medewerkers van de herdenkingsplek. De zaden wer-

den opgekweekt tot jonge boompjes en die werden uitgedeeld aan mensen die ze wilden hebben. Mensen die iets hadden overleefd. Mensen als Amy.

Het was net als haar moeder al die jaren geleden had gezegd. De boom in Oklahoma City was er bewijs van dat het leven met God doorging.

Amy had een idee gekregen en had er een paar maanden geleden met haar tante over gesproken. Amy wilde in de voorjaarsvakantie naar de herdenkingsplek en zou graag een stekje van de boom mee naar huis nemen. Ze zou het bij de bloementuin van haar oma Elizabeth kunnen planten. Het zou uitgroeien tot een boom en schaduw geven. Het zou troost bieden en een herinnering zijn aan het gezin dat ze had verloren. Dan zou Amy haar eigen Survivor Tree hebben.

Ze waren van plan om in de voorjaarsvakantie naar Branson, Missouri, te gaan en daar het themapark Silver Dollar City te bezoeken. Ook wilden ze wat tijd doorbrengen op een boot op Table Rock Lake. Maar tante Ashley en oom Landon bespraken het en besloten dat ze een stukje zouden doorrijden om ook de herdenkingsplek in Oklahoma City te bezoeken.

Ze zouden met Amy's tante Kari en oom Ryan en hun gezin gaan. Twee auto's en caravans. Tante Ashley zei dat alleen de twee tantes en de oudere kinderen de herdenkingsplek zouden bezoeken. De jongere kinderen zouden dan met de ooms naar een pretpark gaan. De herdenkingsplek zou te verdrietig voor hen zijn.

Maar voor Amy zou het niet te verdrietig zijn. Ze wilde er zijn, wilde de lege stoelen en hoge muren zien die voor de slachtoffers waren gemaakt. Ze kon bijna niet wachten om naast de boom te staan en de stam te voelen. Net als haar moeder had gedaan.

Omdat de wortels van de boom haar echt hadden gegrepen. Om de een of andere reden wist ze dat God wilde dat ze daarnaartoe zou gaan, en niet alleen om de boom te zien, maar om haar iets te leren. Iets over overleven.

2

De mannen besloten die ochtend om zes uur te vertrekken. Ashley Blake was daar eerst niet erg blij mee, maar toen ze eenmaal onderweg waren, was iedereen enthousiast. Zelfs zij.

De oudere kinderen hadden ermee ingestemd om elke dag tot na het avondeten hun mobiele telefoons uit te laten. Dus gebruikten ze walkietalkies om contact te houden met hun neefjes en nichtjes in de andere auto. Op de ouderwetse manier, zeiden ze.

‘Stoppen we bij het volgende benzinstation om te tanken, pap?’ Cole boog voorover en keek naar Landon.

‘Ja, het volgende,’ antwoordde Landon opgewekt.

Ashley vond het fijn dat Landon altijd genoot van familievakanties. Hij had Ashley al ontelbare malen verteld dat dat zijn lievelingsvakanties waren.

Cole zat achter Ashley. Hij pakte een walkietalkie en hield hem bij zijn mond. ‘Stoppen om te tanken bij het eerstvolgende benzinstation.’ Cole was gek op het ding. ‘Over.’

Er klonk geruis. Daarna RJ’s stem. ‘Begrepen. Over.’ Cole leunde tussen de twee voorste stoelen door naar voren. Hij keek Ashley aan. ‘Dit is geweldig. Ik kan niet geloven dat jullie dit in de oudheid gebruikten.’

Ashley keek Landon aan. *In de oudheid?* Ze vormde de woorden geluidloos met haar lippen.

‘Nou zeg!’ Landon schudde zijn hoofd. ‘Zo oud zijn we niet, Cole.’

‘Weet ik.’ Cole gaf hun allebei een klopje op hun schouder. ‘Ik plaag alleen maar.’

Ze waren al twee uur onderweg. Ashley keek naar Landon, terwijl hij naar het eerstvolgende benzinstation reed. Haar man was knapper dan ooit. Hij droeg een wit T-shirt en een donkere spijkerbroek, zijn armen en gezicht waren gebruind door het dagelijks hardlopen en zijn donkere haar was kortgeknipt. Hij was nog net zo gespierd als hij was geweest toen ze trouwden.

Ashley klapte het zonneklepje naar beneden en keek in het spiegeltje naar de kinderen. Devin zat naast Cole, en Amy en Janessa zaten op de stoelen daarachter. Toen ze de vorige avond de auto hadden ingepakt, had Ashley Amy even apart genomen. Ze was met haar naar een rustig bankje in de achtertuin gegaan. Ashley was blij dat ze dat nog even had kunnen doen. Ze had haar nichtje willen vragen of ze opzag tegen de reis.

Het was tenslotte onderweg van Texas naar Bloomington dat er een kleine vrachtwagen achter op de auto van Amy’s familie was geklapt. Amy leek zich al wekenlang te verheugen op het komende avontuur – vooral het bezoeken van de herdenkingsplek in Oklahoma City. Maar Ashley wilde graag van haar nichtje zelf horen wat ze dacht. Voor het geval dat.

Ze zaten op het bankje en Ashley pakte Amy’s hand vast. ‘Maak je je zorgen over de rit?’

Amy aarzde even. ‘Soms.’ Ze praatte zacht. ‘Als ik er echt over nadenk.’ Ze keek over het veld naar het stroompje dat achter het oude huis van de familie Baxter liep. Daarna draaide ze zich naar Ashley. ‘De Bijbel zegt dat leven Christus is en sterven winst.’ Ze glimlachte zwakjes. ‘Dat geloof ik.’

‘Ik ook.’ Dat vers had Ashley geholpen om zich niet elke keer vreselijk verdrietig te voelen als ze Amy zag. Het leven was voor hen allemaal uiteindelijk weer gewoon geworden.

Bijna. Ashley voelde dat er tranen in haar ogen opwelden. ‘Bedenk eens hoeveel mensen we in de hemel kennen.’

‘Ja.’ Amy’s gezichtsuitdrukking verzachtte. Ze hief haar blik op naar de sterrenhemel. ‘Als ik daaraan denk, maak ik me geen zorgen.’ Wat was ze wijs.

Ashley keek nu naar Amy in de auto. Ze lag opgekruld op de derde rij, met haar kussen tegen zich aan. Zij en Janessa hadden het laatste uur geslapen. Daarvoor hadden ze ‘ik zie, ik zie wat jij niet ziet’ gespeeld en gelachen om dingen die hen onderweg opvielen.

Ashley klapte het zonneklepje weer omhoog en zuchtte. Ze draaide zich opzij, zodat ze Landon beter kon zien. ‘Amy is al zo ver gekomen.’

‘Dat is zo.’ Landon glimlachte. Hij sprak zacht. ‘Dankzij God... en jou.’

‘En jou.’ Ashley reikte naar zijn hand. Ze hadden allemaal bijgedragen aan Amy’s herstel. ‘Je bent geweldig voor haar.’

Landon gaf haar een kneepje in haar hand, voordat hij afsliep naar het benzinestation. Ashley’s zus Kari, haar man Ryan Taylor en hun drie kinderen waren hen de hele ochtend gevolgd. Ryan trok een stel jetski’s achter zijn truck mee en hij reed het hele gevaarte naar de pomp. Het zou deze week erg warm worden, maar ze hadden toch wetsuits meegenomen, gewoon voor zekerheid.

Een kwartiertje later waren ze alweer onderweg. Het volgende stuk koos Cole de muziek en iedereen zong mee.

Op een gegeven moment zong iedereen uit volle borst: ‘*Hallo, ik ben een kind van de ware Koning. Ik ben gered, ik ben veranderd, ik ben bevrijd.*’

Ashley grinnikte naar Landon. Ze waren niet de beste zangers. Amy had waarschijnlijk de beste stem van allemaal. Maar het klonk vrolijk en het laatste gedeelte van de reis vloog voorbij.

Ze kwamen net na drie uur in Branson aan en checkten in bij hun hotel. Daarna klommen beide gezinnen weer in de auto en reden ze het korte stukje naar het strand. Ze spreidden hun dekens uit in de buurt van de steiger.

Een halfuur later vlogen de jetski's over het meer. Landon en Ryan waren eerst gegaan en de kinderen moedigden hen aan vanaf het strand. Ashley en Kari maakten het zich gemakkelijk in de stoelen die bij de dekens stonden.

‘Wat een geweldige dag.’ Kari keek haar aan en haalde diep adem. ‘Gemakkelijker dan toen de kinderen klein waren.’

‘Ja, hè?’ Ashley lachte. ‘Luiers verschonen bij tankstations. Dat mis ik niet.’

Kari keek naar de kinderen die nog steeds rondrenden over het strand. ‘Nee. Maar toch... soms verlang ik terug naar die tijd.’ Ze knipperde een paar keer met haar ogen, alsof ze hun kinderen voor het eerst sinds een tijd weer zag. ‘Wanneer zijn ze zo groot geworden?’

Meestal probeerde Ashley daar niet over na te denken. Cole zat in de laatste klas van de middelbare school en oriënteerde zich op zijn vervolgopleiding. Liberty University stond bovenaan zijn lijstje. Connor Flanigan, de zoon van hun goede vrienden, had hem over die universiteit verteld. Telkens als ze eraan dacht dat Cole zou gaan verhuizen, vulden Ashleys ogen zich met tranen.

‘Leef in het moment, geniet van elke dag.’ Ashley zag dat Cole Janessa optilde en met haar naar het water rende. Janessa gilte uitgelaten. Er klonk een glimlach door in Ashleys woorden, toen ze zei: ‘God geeft ons maar beperkte tijd met onze gezinnen. Als we dat in gedachten houden, kunnen we er het meeste uit halen.’

‘Mee eens.’ Kari liet haar blik over het water gaan. ‘Zelfs als het lijkt alsof ze groter worden, terwijl je naar ze kijkt.’

Ashley vond het fijn om tijd met Kari door te brengen.

Natuurlijk zagen ze elkaar bij familiefeestjes en tijdens feestdagen, elke zondag bij Clear Creek Community Church en af en toe bij de schoonheidssalon. Maar het had iets speciaals om een week samen te zijn.

Kari strekte haar benen. ‘Konden de anderen er maar bij zijn. Ik dacht echt dat Brooke ook zou komen.’

‘Alle voorjaarsvakanties zouden in dezelfde week moeten vallen. Daar zou een wet voor moeten komen.’ Ashley lachte. ‘Maar dat is niet erg waarschijnlijk, denk ik.’

Kari schermde met haar hand haar ogen af voor de zon en knikte in de richting van de kinderen. ‘Ze spelen graag samen.’

‘Als ze elkaar geen kopje kleiner maken!’ Ashley lachte. Devin en RJ renden over het strand en probeerden elkaar in het water te duwen. Net op dat moment vielen ze. Het water spatte op en de jongens duwden elkaar onder. Ashley zuchtte. ‘Gelukkig is het maar een spelletje.’

Kari lachte. ‘Jongens.’ Ze waren even stil. ‘Hoe zit het nou met die nieuwe film van Dayne?’

De stralen van de ondergaande zon verwarmden Ashleys schouders. Heerlijk na een frisse start van het voorjaar. Ze ademde diep in. ‘Dayne zei dat hij hem gaat produceren en dat hij en Katy de hoofdrollen zullen spelen.’

‘Echt?’ Kari keek verbaasd. ‘Dat hebben ze jaren niet gedaan.’

‘Ze missen het acteren.’ Ashley glimlachte naar haar zus. ‘Ze denken dat deze film het goed zal doen. Niet alleen in de bioscopen. Dayne zei dat de boodschap precies is wat ons land nodig heeft. De film gaat over emotioneel herstel na een abortus.’

‘Wauw.’ Kari richtte haar blik weer op het water. ‘Wat een bijzonder onderwerp. Ik ben blij dat ze samenwerken.’

Ashley was ook blij voor Dayne en Katy. ‘Ik hoop alleen

dat ze niet te lang in Los Angeles blijven. Hun kinderen zijn gek op Indiana.’

‘Dat is waar. En op hun neefjes en nichtjes.’ Kari grinnikte.

Ashley kwam overeind en strekte zich uit. ‘Kom op. Laten we naar de kinderen gaan.’

‘Dat bedacht ik ook net.’ Kari glimlachte.

Het zand voelde warm aan aan Ashleys tenen. Alles aan Table Rock Lake herinnerde haar aan Lake Monroe thuis en de tientallen fijne vakanties die haar familie daar had doorgebracht. Ze wierp een blik op Kari. ‘Ooit gaan we een keer met alle vijf de gezinnen op vakantie. Ergens aan het strand. Florida, misschien.’ Ze zweeg even. ‘Al moeten we het een jaar van tevoren plannen.’

‘Goed idee.’ Kari glimlachte en ze kwamen bij het water. ‘Stel je eens voor hoe leuk dat zou zijn!’

Cole was de eerste die naar hen toe rende. Hij had een bal in zijn handen. ‘Hierna gaan Jessie en ik op de jetski’s.’ Hij gooide de bal naar Ashley. ‘U en tante Kari kunnen overgooien.’

Kari lachte. ‘De laatste keer dat ik een football ving, kneusde ik mijn vinger.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Geef mij maar een frisbee.’

Devin had het gesprek gehoord. Hij was een kleine Cole, een jongere blonde replica van zijn grote broer. Zijn ogen lichtten op. ‘Ik wil wel met u overgooien, mam!’

Ashley kon niet zo goed gooien, maar voor Devin wilde ze het proberen. Ze gingen een stukje bij de anderen vandaan staan en deed haar best.

‘Mam!’ Devin ving de bal. ‘Kijk hoe goed u bent! U hebt geoefend!’

Iedereen lachte en Jessie en Annie gaven elkaar een high five. ‘Hoera voor tante Ashley!’ Jessie sprong in het rond, met haar handen in de lucht. ‘U zou voor de Colts moeten

spelen!’ Ze huppelde naar Ashley toe en gaf haar een high five. ‘Ik ben de cheerleader!’

Dit vond Ashley zo fijn aan vakanties samen. Je hoefde niet op de klok te kijken. Er waren geen redenen om het strand te verlaten. Gewoon plezier maken en tijd met familie doorbrengen. En op dit moment even overgooien.

Het moment daarop kwamen Ryan en Landon aan met de jetski’s en ze gaven ze aan Cole en Jessie. Landon liep het strand op en keek naar Ashley. De zon deed de druppels op zijn blote armen glinsteren.

Zonder een blik in zijn richting, wist Ashley dat hij haar bewonderend aankeek. Ze ving de bal, verplaatste haar vingers en gooide hem terug naar Devin.

‘Ziet u, pap?’ Devin grinnikte. ‘Mam is hier hartstikke goed in!’

Landon liep naar haar toe en gaf haar een kus op haar wang. Hij knipoogde naar Devin. ‘Ik heb haar alles geleerd wat ik wist.’

Amy bouwde een zandkasteel met RJ. Ze liet ook haar waardering blijken en riep: ‘U hebt het haar goed geleerd, oom Landon. Kijk nou!’

Ashley genoot van het moment. De zon ging bijna onder. De lucht was nog warm, helder en blauw. Lichtstralen dansten over het meer en ze had haar familie om zich heen. Iedereen gezond en gelukkig. Zelfs Amy.

Een uur later hielden ze het voor gezien. Het was bijna donker toen ze de jetski’s op de trailer van Kari en Ryan zetten.

Toen ze weer in hun auto zaten en de kinderen hun gordels om hadden, glimlachte Landon naar haar. ‘Je maakte echt indruk met die bal.’

Ze wist haast zeker dat haar ogen twinkelden, want dat gebeurde bijna altijd als Landon in de buurt was, had hij

een keer gezegd. 'Ik kon het al een beetje voor ik jou leerde kennen.' Ze onderdrukte een lachje. 'Dat gebiedt de eerlijkheid te zeggen.'

Hij grinnikte en richtte zijn blik op de weg voor hem. 'Zijn je vader en Elaine nog van plan langs te komen?'

'Ze hebben het er wel over gehad.' Ashley hoopte dat ze kwamen. Zo vaak kwam het niet voor dat haar vader en zijn vrouw erbij waren tijdens zo'n voorjaarsvakantie. Ze draaide zich een beetje om Landon beter te kunnen zien. 'Papa moest naar een conferentie in het ziekenhuis.' Ze bedacht hoe gezond haar vader was, hoe toegewijd aan de geneeskunde en het helpen van mensen. 'Hij is dan misschien met pensioen, maar dat houdt hem niet tegen. De jongere artsen hebben iemand nodig die hun het vak bijbrengt, weet je.'

Landon glimlachte en schudde zijn hoofd. 'Ik wil net als hem zijn als ik groot ben.'

'Hmm.' Ashley liet haar hoofd tegen de hoofdsteen rusten. 'Ik ook.'

Terug bij het hotel fristen ze zich op. Ze ontmoetten elkaar weer in de ontvangsthuis om te gaan eten. Na de maaltijd gingen ze naar de bioscoopzaal van het hotel, die zich naast het restaurant bevond. Die avond namen beide gezinnen alle plekken in beslag. Amy zat naast Ashley en ze keken de Disneyfilm *Rapunzel*.

Ashley nam in gedachten een foto van de avond. Als ze deze dag zou moeten vastleggen op een schilderij, lag het voor de hand om het tafereel van eerder die dag als onderwerp te kiezen: haar familie op het strand. Maar Ashley voelde meer bij een plaatje hier, in de bioscoop. Niet het scherm, of de stoelen, of hun hele groep. Maar zij en Amy en het feit dat Amy het nog steeds fijn vond om haar hand vast te houden, ook al was ze twaalf.

Dat simpele gebaar bewees dat Ashley voor het meisje als

een moeder was geworden. Hoewel Ashley haar zus Erin nooit zou kunnen vervangen, verzekerde Amy's hand in de hare Ashley ervan dat ze op de goede weg waren, ook al moesten ze nog veel verwerken. En het verzekerde haar ervan dat God bij hen was.

***

De eerste vier dagen van de vakantie brachten ze in Branson door. Ze speelden op het strand en gebruikten om beurten de jetski's. Een paar keer namen Ashley en Kari zelfs de kleintjes Janessa en Annie mee voor een rustig tochtje langs het strand. Laat in de middag gingen ze dan de stad in.

Elke dag was een nieuw avontuur. Ze speelden midget-golf, gingen karten en bezochten een attractiepark. Daar was een zaal met lachspiegels. Dat vonden alle kinderen geweldig. In een van de spiegels leek Cole een halve meter langer dan Landon.

'Dat zou je wel willen.' Devin lachte.

Landon trok zijn wenkbrauwen op. 'Het zou kunnen.' Hij sloeg zijn arm om Coles schouders. 'Het duurt niet lang meer voordat Cole me inhaalt.'

Tegen het eind van de vierde dag had Ashley al honderden plaatjes vastgelegd – met haar camera en in gedachten. Herinneringen waar ze jarenlang van kon genieten. Wanneer de kinderen volwassen waren en niet meer thuis woonden.

Ze wilde een fotoalbum maken van de foto's op haar camera. Alle kinderen kregen er een. Fotoboeken waren een van de manieren waarop Ashley de voorbijgaande jaren vastlegde.

Woensdagmiddag laadden ze hun auto's weer in en vertrokken naar Oklahoma City. De volgende dag zou de bomaanslag herdacht worden. Daar wilde Amy bij zijn. Dat

was de dag waarop stekjes van de Survivor Tree uitgedeeld werden.

Toen ze in hun hotelkamers waren en de kinderen sliepen, deed Landon het licht uit. In het donker reikte Landon naar haar hand en rolde op zijn zij. Hij sprak vlak bij haar gezicht. ‘Ik hou van je, Ashley. Van *alles* aan jou.’

‘Dank je.’ Ze schoof dichterbij en kustte hem zacht, zodat ze de kinderen die in het bed naast hen sliepen niet wakker zouden maken. ‘Ik hou ook van jou.’

Landon pauzeerde even en zelfs in de stilte voelde Ashley dat hij ergens mee zat.

‘Waar denk je aan?’ vroeg ze zachtjes.

‘Aan het stekje dat Amy graag wil.’ Hij legde zijn hand tegen Ashley's wang. ‘Ik heb gebeden dat ze er een krijgt. Dat is niet gegarandeerd.’

‘Ik weet het.’ Ze dacht even na. Toen fluisterde ze: ‘Laten we ervoor zorgen dat we er vroeg zijn. Dat zou moeten helpen.’

Landon kustte haar nog een keer. Daarna ging hij aan zijn kant van het bed liggen. ‘Vertel me morgen maar hoe laat we er moeten zijn.’

‘Zal ik doen. Welterusten, schat.’

‘Welterusten.’

Ashley ging op haar rug liggen en keek het raam uit. Hun nieuwe hotel bevond zich in het centrum van Oklahoma City, niet ver van de herdenkingsplek. Ze zag het licht van aangrenzende hotels en gebouwen.

God, alstublieft... wilt U ervoor zorgen dat Amy een stekje krijgt. Ik heb geen idee hoe we het tijdens de vakantie moeten verzorgen, maar daar komen we wel uit. Het is zo belangrijk voor haar.

Ashley lag stil in bed. Te wachten. Tijdens het bidden hoorde ze nu en dan Gods stem. Soms kwam er een Bijbels vers of een gedachte in haar op. Maar deze avond niet.

Nu hoorde ze alleen de zachte ademhaling van de slapende kinderen en Landon. Ze sloot haar ogen. God zou het doen. Ashley wist het zeker. Want als iemand haar eigen Survivor Tree verdiende, was het Amy wel.

*Lieve Jenna. Zoals elk jaar heb ik je een brief geschreven.
Voor het geval je vandaag naar de herdenking komt en je
mij net zo graag wilt vinden als ik jou...*

Zo begint de brief die Ashley Baxter vindt. Hij is niet voor haar bedoeld, maar door een knappe vreemdeling tussen het ijzerdraad van een hek gestoken.

Die vreemdeling is Brady Bradshaw. Hij was nog een kind toen hij zijn moeder verloor tijdens een verschrikkelijke tragedie. Bij een herdenking ontmoette hij Jenna, die haar beide ouders was verloren. In de prachtige uren die volgden ontstond snel een hechte band, maar daarna hebben ze elkaar nooit weer gezien. Nu, tien jaar later, hoopt Brady Jenna weer te vinden.

Ashley wil Brady daar graag bij helpen. Maar kan haar gezin wel begrip opbrengen voor het feit dat ze opeens zoveel tijd besteedt aan een wildvreemde? En kan er genezing en liefde opbloeien tussen het puin van een verwoest verleden?

Karen Kingsbury schrijft feelgoodromans vol liefde en hoop. Ze heeft al vele bestsellers op haar naam staan. *Tot de maan en terug* is een familie Baxter-roman, maar is ook heel goed los van de andere romans te lezen.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

ISBN 978 90 297 2850 8

9 789029 728508